132624 ـ حکم درخواست شفاعت از پیامبر صلی الله علیه وسلم

سوال

بسیاری از مردم می‌گوید: شفاعتم کن یا محمد. آیا گفتن این شرک است؟

پاسخ مفصل

الحمدلله.

«درخواست شفاعت از پیامبر ـ صلی الله علیه وسلم ـ و دیگر درگذشتگان جایز نیست و نزد اهل علم شرک اکبر است، زیرا ایشان ـ علیه الصلاة والسلام ـ پس از وفاتشان مالک چیزی نیستند و الله تعالی می‌فرماید:

قُلْ لِلَّهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا [زمر: ۴۴]

(بگو شفاعت یک‌سره از آن الله است).

بنابراین شفاعت، ملک الله متعال و در اختیار اوست و پیامبر ـ صلی الله علیه وسلم ـ و دیگر درگذشتگان پس از مرگشان نمی‌توانند تصرفی در امر شفاعت و دعا و دیگر امور داشته باشند. میت هرگاه از دنیا برود عملش قطع می‌شود مگر از سه چیز: «صدقهٔ جاریه، یا علمی که از آن سود ببرند یا فرزند نیکوکاری که برایش دعا کند». آن‌چه وارد شده آن است که درود و سلام بر پیامبر ـ صلی الله علیه وسلم ـ عرضه می‌شود، از این رو می‌فرماید: «بر من درود بفرستید، زیرا درود شما هرجایی که باشید به من رسانده می‌شود».

اما این حدیث که اعمال بر ایشان عرضه می‌شود پس اگر در آن خیری یافت حمد الله می‌گوید و هر شری در آن دید برای ما استغفار می‌کند، حدیثی است ضعیف که از ایشان ثابت نیست و اگر صحیح هم بود دلیل این نمی‌شد که از ایشان شفاعت بخواهیم.

نتیجه آن‌که، طلب شفاعت از پیامبر ـ صلی الله علیه وسلم ـ و دیگر درگذشتگان امری است ناجایز و بنابر قاعدهٔ شرعی از جملهٔ شرک اکبر است؛ زیرا این‌جا از شخص درگذشته چیزی را خواسته که قادر به آن نیست، همان‌طور که اگر از میت درخواست شفای بیمار یا پیروزی بر دشمنان یا فریادرسی سختی‌دیدگان و مانند آن را داشته باشد که همهٔ این‌ها از جملهٔ شرک اکبر است و فرقی ندارد این درخواست از پیامبر ـ صلی الله علیه وسلم ـ باشد یا از شیخ عبدالقادر گیلانی یا فلانی و فلانی، یا از بدوی یا حسین یا دیگران؛ چنین درخواستی از مردگان امری است ناجایز و از اقسام شرک.

آن‌چه برای میت باید انجام شود ـ اگر مسلمان است ـ طلب رحمت برای او و دعای مغفرت و رحمت برای اوست و پیامبر ـ صلی الله علیه وسلم ـ مسلمان برای او سلام و درود می‌فرستد و برایش دعا می‌کند، اما این‌که از او درخواست مدد یا شفاعت یا پیروزی بر دشمنان کند این کاری است ناجایز و از کارهای اهل جاهلیت و اعمال اهل شرک است، بنابراین لازم است که مسلمان مواظب این امر باشد و از چنین چیزی بر حذر باشد»

شیخ عبدالعزیز بن باز رحمه الله